

РЕШЕНИЕ

№ 313

гр. Сливен, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Ян. Блецова Калцова

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Радост Д. Гърдева
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михайлова Маринова Въззивно гражданско дело № 20222200500479 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба против Решение №807/18.10.2022г. по гр.д. №1788/2022г. на Сливенски районен съд, с което е отменена като незаконосъобразна Заповед №А-014/18.04.2022г., издадена от Управителя на „Общинска охрана и СОТ - Сливен“ ЕООД, с която на ищеца Д. Ж. И. е наложено дисциплинарно наказание „Забележка“. Ответното дружество е осъдено да заплати разноски на ищеца в размер на 710лв. и по сметка на съда държавна такса в размер на 80лв.

Въззивната жалба е подадена от ответника в първоинстанционното производство „Общинска охрана и СОТ - Сливен“ ЕООД чрез пълномощника адв. Л. А., като с нея се атакува решението на първоинстанционния съд изцяло.

В жалбата си въззивникът „Общинска охрана и СОТ - Сливен“ ЕООД чрез пълномощника си адв. А. твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, неправилно и необосновано. Посочва, че районният съд е приел некоректна, напълно формална и непълно фактическа обстановка, като са останали неприети и неоценени факти и обстоятелства от съществено значение за спора. Съдът смесил фактически констатации с правни изводи. Възприел само аргументите на ищеца, без да обсъди доводите на ответната страна и нарушил принципа за равнопоставеност на страните в

производството. Въззивникът намира извода на първоинстанционния съд за немотивираност на атакуваната заповед за неправилен, тъй като заповедта съдържа минимално необходимото съдържание, като нямало изискване за подробна, обстойна мотивираност на същата. Съдът не обсъдил обясненията на ищеца, с оглед яснотата на извършените от него нарушения, нито докладната записка на старши охранителя Д. М.. Твърди, че районният съд е допуснал процесуални нарушения като не допуснал до разпит свидетелите на ответната страна относно установяване на дисциплинарните нарушения, изслушването на ищеца и връчването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. Съдът не обсъдил всички събрани по делото доказателства и постановил необоснован акт. Не взел предвид факта, установен с обясненията на ищеца и докладната записка на М., че нарушенията са извършени на един и същ ден – 31.03.2022г., поради което не следвало да се посочва датата поотделно на всяко от тях. В заповедта били посочени четири броя нарушения, като ведно от дадените от ищеца до работодателя обяснения, те са му ясни. Следователно, служителят бил информиран за времето и мястото на извършените нарушения, на кои нарушения от КТ съответстват и какво наказание са налага за извършването им. Посочва, че съдът не се съобразил и със задължителната практика на ВКС. Намира обжалваната заповед за правилна и законосъобразна. С оглед изложеното, въззивникът моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното първоинстанционно решение и вместо него да постанови ново, с което да отхвърли предявения иск. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от другата страна – Д. Ж. И., отговарящ на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК

В срока по чл.263, ал.2, вр. с ал.1 от ГПК няма подадена насрещна въззивна жалба.

С подадения в срок отговор на въззивната жалба, въззиваемият Д. Ж. И. чрез пълномощника адв. Д. оспорва въззивната жалба като неоснователна. Намира решението на СлРС за правилно и законосъобразно. Моли съда да остави въззивната жалба без уважение и да потвърди атакуваното първоинстанционно решение. Претендира присъждане на направените пред въззивната инстанция разноски. Посочва, че районният съд е спазил процесуалните правила, извършил задълбочен анализ на събраните по делото доказателства, въз основа на който достигнал до правилен и законосъобразен извод. Намира за правилен извода на съда, че работодателят не е посочил в заповедта кога е извършено всяко едно отделно нарушение, поради което не отговаряла на изискванията на чл.195, ал.1 от КТ. Счита, че съдът не е извършил процесуално нарушение като не е допуснал свидетелите на ответника, тъй като той не посочил за кои обстоятелства ще свидетелстват. Намира същото искане, заявено с въззивната жалба за неоснователно и моли въззивният съд да го остави без уважение.

Въззиваемият посочва, че в заповедта няма посочени конкретни нарушения, тъй като описаните не били изведени от нормативен акт или вътрешни правила на работодателя, затова са посочени абстрактно и бланкетно. В заповедта липсвало посочване на нормативните актове, които е нарушил, които е трябвало да спазва като част от трудовата дисциплина. Работодателят не е направил и анализ на дадените от него обяснения. В противен случай би достигнал до извод, че не е извършил вменените му от директора на училището нарушения.

В с.з., въззивникът „Общинска охрана и СОТ - Сливен“ ЕООД, редовно призован, се представлява от представител по пълномощие адв. А., която поддържа въззивната жалба на подробно изложените в нея основания и моли съда да я уважи. Претендира разноси за двете инстанции. Излага подробни съображения в писмена защита.

В с.з. за въззиваемият Д. Ж. И., редовно призован, се явява лично и с процесуален представител по пълномощие адв. Д., който оспорва въззивната жалба и поддържа подадения отговор. Намира първоинстанционното решение за правилно, законосъобразно и обосновано и моли съда да го потвърди. Претендира присъждане на направените пред въззивната инстанция разноси. Излага съображения в писмена защита.

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт първоинстанционен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред районния съд доказателства, намира, че решението е законосъобразно и правилно.

От събраните по делото пред районния и въззивния съд доказателства се установява следното от фактическа страна:

Ищецът в първоинстанционното производство Д. Ж. И. е работил по трудово правоотношение в ответното дружество „Общинска охрана и СОТ - Сливен“ ЕООД въз основа на трудов договор №1795/01.11.2021г. на длъжност „охранител“. Договорът е сключен като срочен до завършване на определена работа или до приключване договора за охрана на обекта със срок на изпитване 6 месеца в полза на работодателя. С допълнително споразумение от 01.04.2022г. е посочено сключването му за срок до приключване договора за охрана на обекта /не е посочен такъв/.

Между страните не се спори, че трудовите задължения като охранител, ищецът изпълнявал в ПГПЗЕ „Захари Стоянов“, гр. Сливен.

На 01.04.2022г. старши сътрудник по охраната Д. М. получил устно разпореждане от управителя на „Общинска охрана и СОТ - Сливен“ ЕООД за проверка на сигнал, подаден устно по телефона от Директора на ПГПЗЕ „Захари Стоянов“, гр. Сливен на 31.03.2022г. относно неизпълнение на задачите по охрана на учебното заведение от охранителя Д. Ж. И..

На 11.04.2022г. М. провел разговор с Директора на учебното заведение и в докладна записка до управителя на „Общинска охрана и СОТ - Сливен“ ЕООД от 11.04.2022г. изложил оплакванията на директора /в докладната са възпроизведени само оплакванията на директора/ спрямо охранителя И. относно слабости, допуснати на 31.03.2022г., както следва: Постоянно гледане в телефона в работно време, както в помещението ползвано от охранителя, така и в кратките му появи в двора по време на междучасията; стоене в предоставеното помещение и почти не е излизал извън сградата по време на междучасията, когато е задължен да наблюдава учениците и двора; не се осъществява нужния контрол над порталната врата на тротоара, който следва да бъде заключен с цел недопускане на учениците да не пресичат улицата на неопределени места; неуважително отношение към други педагози. Същият е използвал неуважителни обръщения към някои учители.

След разговора с Директора на учебното заведение, на 11.04.2022г. М. запознал Д. И. с всичко казано от Директора, като И. не се съгласил с оплакванията.

Друга нарочна проверка на оплакванията, извън разговора с директора, не е извършвана от служител на работодателя. В предходен период /неуточнен/ свидетелят М. е посочил, че при проверка в учебното заведение много често е заварвал И. в стаичката на охранителите, като погледа на И. бил надолу, а ръцете му под бюрото. Случвало се рядко да го види и в двора на учебното заведение. Виждал го да отваря портала и да пресича улицата на неопределено място. За тези действия М. не е изготвял докладна записка, не ги е отразявал писмено, не е уведомявал никой. Били негови наблюдения.

В докладна записка от 31.03.2022г. до Управителя на „Общинска охрана и СОТ - Сливен“ ЕООД, Д. Ж. И. е посочил по повод оплакванията на директора, че на 31.03.2022г. часовете са намалени и не можел да разчете дадения му за деня график, сравнявал го с другия, според една учителка в новия имало грешка в часовете и голямото междучасие. За всяко биене на звънеца си задавал време на мобилния телефон и тогава го гледал. В двора влизали частни МПС на посещение в другите две учебни заведения, които имали лавки и постоянно оставяли портала отворен. Той го затварял, когато го видел отворен. Не можел да познае учащите, влизащи от портала, тъй като те били от още две учебни заведения. Не познавал част от преподавателите –

за 10 дни не можел да ги опознае.

По делото е представена длъжностна характеристика за длъжността „охранител“, връчена на 08.09.2021г. на ищеца Д. Ж. И., но тя не съдържа специфичните изисквания за работата като охранител в учебно заведение, респ. за конкретното такова - ПГПЗЕ „Захари Стоянов“, гр. Сливен. Изисквания към дейността на охранителя, неговите задължения в училището няма представени.

Свидетелите П. и М. посочват, че има изготвена и връчена на охранителите само длъжностна характеристика, която да отговаря общо за охранителите. Отделно имало правилник на самото училище, което охранителят следвало да съобрази. Работодателят обаче връчвал само длъжностната характеристика. По искане на директорите охранителите някъде биели звънциите, другаде не. Това обаче ни било отразено никъде. Директорите казвали на охранителите какво да вършат. Имало задължения, които произтичали от закона за частната охранителна дейност – уважително отношение, приличен външен вид и т.н. Според свид. М. при обхода на учебните заведения имало различие, тъй като охранителите следвало да наблюдават повече децата, да не допускат конфликти между тях, поради което не е възможно постоянно обхождане на обектите. Следвало да се обхожда обекта при поемане и завършване на дежурството и при смяна на охранителите.

Относно изискванията към охраната на ПГПЗЕ „Захари Стоянов“, гр. Сливен е представена по делото единствено заповед на Директора на №РД-09-874/07.09.2021г., с която е забранено влизането и паркирането на МПС в двора на училището, с изключение автомобили със специален режим на ползване, както и автомобили на лица и фирми, извършващи ремонт по сградата на училището и задоволстващи павилиона за хранене на гимназията. Охраната няма ангажимент към пропускателния режим за автомобилите на съседните училища.

Със Заповед №А-014/18.04.2022г. на Управителя на „Общинска охрана и СОТ - Сливен“ ЕООД, въз основа на докладна записка от старши сътрудник по охраната Д. М. по повод проведен разговор с г-жа К., Директор на ПГПЗЕ „Захари Стоянов“, гр. Сливен на 11.04.2022г., както и събрани писмени обяснения от Д. Ж. И. е констатирано, че И. е извършил следното нарушение на трудовата дисциплина: Г-жа К. споделя, че охранителят И. не изпълнява съвестно служебните си задължения, а именно: постоянно гледа в телефона си; стои в предоставеното от учебното заведение помещение за охраната, като почти не излиза от сградата; не осъществява нужният контрол на порталната врата на тротоара; има неуважително отношение към други педагози от ПГПЗЕ „Захари Стоянов“, гр. Сливен. Посочено е, че описаното представлява нарушение на трудовата дисциплина: чл.187, т.3 от КТ- неизпълнение на възложената работа; чл.187, т.7 от КТ – неизпълнение на законови разпореждания на работодателя; чл.187, т.8 от КТ – злоупотреба с доверието и уронване доброто име на

дружеството. На основание чл.188, т.1 от КТ е наложено наказание „Забележка“ на Д. Ж. И..

Заповедта е връчена на Д. И. на 19.04.2022г. При връчването ѝ И. не е направил възражения.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Сливенският районен съд е бил сезиран с предявен от Д. Ж. И. против ПГПЗЕ „Захари Стоянов“, гр. Сливен иск за отмяна на наложено със Заповед №А-014/18.04.2022г. на Управителя на „Общинска охрана и СОТ - Сливен“ ЕОО, дисциплинарно наказание „Забележка“, с правно основание чл.357, ал.1, вр. с чл.187 и чл.188, т.1 от КТ.

По делото не се спори и е безспорно установено, че към момента на издаване на процесната заповед, страните са били трудово правоотношение помежду си.

Работодателят – ответник в първоинстанционното производство и въззивник в настоящото следва да установи по пътя на пълното и пряко доказване с безспорни и годни доказателства законосъобразността на процесната заповед, с която е наложил на работника – ищец дисциплинарно наказание.

Дисциплинарните наказания се налагат и дисциплинарната отговорност се реализира, като се следва едно определено дисциплинарно производство. То обхваща четири основни въпроса: установяване на факта на нарушението на трудовата дисциплина; определяне на вида на дисциплинарното наказание; издаване на заповед за дисциплинарно наказание и връчване на тази заповед на лицето, извършило нарушението. Установяването на факта на нарушението се извършва от работодателя – установява извършването на определено по фактическия си състав нарушение на трудовата дисциплина, извършено от работника, като е длъжен да събере необходимите за това доказателства, които го потвърждават. В тази фаза от развитието на дисциплинарното производство, съгласно разпоредбата на чл.193, ал.1 от КТ, работодателят е длъжен да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения. В случая, съдът приема от представените по делото доказателства, а и ищеца не спори, че е дал писмени обяснения – докладна записка от 31.03.2022г.

Съдът намира, че са спазени преклузивните срокове по чл.194, ал.1 от КТ.

Въззивният съд споделя извода на районния съд при проверката по чл.195 от КТ, че процесната заповед не отговаря на изискванията на чл.195, ал.1 от КТ, като не е посочено време на извършване на нарушенията и същата е немотивирана.

Разпоредбата на чл.195, ал.1 от КТ изисква в заповедта, с която се налага дисциплинарно наказание да са посочени нарушителят, нарушението, дата на

извършването му, наказанието и законния текст, въз основа на който същото е наложено, като в следва да са изложени и мотиви защо работодателят приема, че е налице нарушение на трудовата дисциплина и защо следва да наложи наказание на лицето.

Въззивният съд, подробно обследвайки атакуваната заповед, намира, че в нея не е посочено по ясен и несъмнен начин, каквото е императивното изискване на разпоредбата на чл.195, ал.1 от КТ, времето /кога/ на извършване на всяко едно от четирите посочени нарушения /по скоро оплаквания на Директора на ПГПЗЕ „Захари Стоянов“, гр. Сливен/, било като точна дата, респ. като определен период от време.

Неоснователно е възражението във въззивната жалба, че за ищеца – работника, било ясно кога е извършил нарушенията, тъй като в обясненията си – докладна записка от 31.03.2022г. говори за случилото се на 31.03.2022г. Съдът не споделя това възражение. Императивната разпоредба на КТ е категорична, че в заповедта, с която се налага дисциплинарно наказание следва изрично да се посочи кога е извършено нарушението. Такова посочване в процесната заповед безспорно няма, нито ясно и точно, нито дори и косвено.

От друга страна, анализирайки именно обясненията на ищеца, за него въобще не е ясно кога се твърди, че са извършени нарушенията, тъй като той дава обяснения, както за процедирането си на 31.03.2022г., като го свързва с намалението на часовете и неясния и сгрешен график, който му е предоставен, така и общо за целия период, в който е охрана на ПГПЗЕ „Захари Стоянов“, гр. Сливен /относно стоенето в стаичката, гледането на телефона, затварянето на портала, движението на МПС и ученици през него, както и дали познава учителите/.

Анализирайки и самите оплаквания на Директора на ПГПЗЕ „Захари Стоянов“, гр. Сливен, възпроизведени в процесната заповед и служещи като описание на извършените нарушения от страна на охранителя И., също не може да се направи извод за поне ориентировъчна яснота за датата, периода на извършването им. Така посочени оплакванията не касаят един точен ден, а напротив, може да се направи извод за един по-продължителен период от време. Поради това, съдът приема, че с оглед проверката на законосъобразността на атакуваната заповед е абсолютно необходимо и задължително да се посочи ясно точната дата на извършване на всяко едно отделно нарушение, вменено на работника.

На следващо място, съдът приема, че заповедта е немотивирана. Самите нарушения са описани така, както ги е съобщил Директора на ПГПЗЕ „Захари Стоянов“, гр. Сливен, като работодателят не е посочил в заповедта защо приема, че всяко едно отделно нарушение по оплакването е извършено от И. и всяко едно от тези нарушения на какво съответства по чл.187, ал.1 от КТ.

Освен това трето и четвъртото нарушения са посочени по напълно общ,

неконкретизиран начин, като не става ясно, нито какъв контрол не е осъществил на портала, нито в какво се изразява „неуважителното“ отношение и към кои „други“ педагози.

Налице е само общо посочване, че тези, възпроизведени от оплакването на директора на учебното заведение, нарушения представляват нарушения по чл.187, т.3, т.7 и т.8 от КТ, без да е посочено поотделно всяко кое от описаните нарушения, какво дисциплинарно такова се явява. Не е посочено кое от изброените се явява неизпълнение на възложената работа, кое е неизпълнение на законовите разпореждания на работодателя и точно на кои разпореждания, както и кое нарушение е злоупотреба с доверието на работодателя и кое е довело до уронване на доброто му име. По този начин остава напълно немотивирано в обобщителната част на заповедта как работодателят е стигнал до извода, че извършеното и то кое от всичко, посочено в предходната част на заповедта, се явява неизпълнение на възложена работа, на законови разпореждания и на кои на работодателя /как са дадени/, злоупотреба на доверие и уронване доброто име на работодателя.

По този начин на формулиране на заповедта, остава недоказано, че наказващия орган реално е изпълнил задължението си по чл.189, ал.1, вр. с чл.190, ал.2 от КТ за вземане предвид при определяне на дисциплинарното наказание на тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и поведението на служителя. Мотиви в тази насока, относно извършването на тази преценка няма изложени, което прави и заповедта немотивирана. Разпоредбата на чл.195, ал.1 от КТ изрично е поставила изискването заповедта за дисциплинарно наказание да е мотивирана. Мотивирането на заповедта е различно от наличието на изчерпателно изброените реквизити, които тя трябва да съдържа. Наличието им не означава автоматично, че заповедта е мотивирана. Мотивите трябва, макар и кратко, да излагат съображенията, поради които работодателят е решил да накаже съответния работник или служител. В работодателската власт влиза правото на работодателя да реши свободно и неподлежащо на съдебен контрол дали да накаже работника за извършеното дисциплинарно нарушение и какво наказание да му наложи, но е длъжен в заповедта да посочи тези си съображения. Мотивите доказват, че работодателят е изпълнил задължението си по чл.189, ал.1 от КТ, като се е ръководил от законово определените критерии за определяне на наложеното наказание. В случая, заповедта, с която е наложено дисциплинарно наказание на ищеца не съдържа подобно изложение.

От свидетелските показания не може да се направи извод, че работодателят е проверил оплакванията на Директора на учебното заведение и сам е установил извършването на посочените в заповедта нарушения /възпроизвеждащи буквално оплакванията на директора на гимназията/. Свид. М. изрично посочи, че в докладната е възпроизвел оплакванията на Директора, без да е извършил проверка на същите.

Следователно работодателят не е изпълнил изискванията на закона в уреденото дисциплинарно производство за извърши проверка и да установи действително ли са извършени нарушенията, за които е получил сигнал. Проверките, които свид. М. е извършвал на работата на И. са били в предходен период, като не касаят подадения сигнал и проверка въз основа на него. Освен това свидетелят не е отразил писмено по никакъв начин своите наблюдения, от които не може да се направи и извод за допуснати нарушения на трудовата дисциплина от страна на И..

Съдът следи служебно за наличието на задължителната форма по чл.195, ал.1 от КТ на заповедта за дисциплинарно наказание. Предмет на заповедта е едно от основните права на всеки човек, а именно правото на труд, и защитата му, както и общите изисквания към всяко санкционно производство, налагат стриктно спазване на предвидените в закона защитни норми. Поради това, съдът намира, че същата е незаконосъобразна, неотговаряща на изискванията на чл.195, ал.1 от КТ.

Тези процесуални нарушения са достатъчни за определяне незаконосъобразността на издадената заповед и наложеното с нея дисциплинарно наказание и за тяхната отмяна, без да е необходимо съда да разглежда по същество спора, т.е. да изследва въпроса дали са извършени посочените нарушения, те явяват ли се такива на трудовата дисциплина, извършени ли са виновно и тежестта им може ли да обуслови налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание.

Следва само да се посочи, че и самите нарушения не се установиха от събраните по делото пред двете съдебни инстанции доказателства. Налице са само оплаквания от страна на Директора на ПГПЗЕ „Захари Стоянов“, гр. Сливен, възпроизведени писмено от старши сътрудник охрана, без да са надлежно проверени от страна на наказващия орган. Работодаателят не установи по безспорен начин извършването на описаните в заповедта нарушения от страна на ищеца, още по-малко явяването на същите нарушения на трудовата дисциплина. Специфични изисквания към охранителя, специфични и надлежно вменени му задължения по охраната на въпросното учебно заведение няма ангажирани. Поради това съдът не може да приеме, че дори и да са извършени тези действия то те се явяват неизпълнение на възложена работа и на законни разпореждане на работодателя.

С оглед всичко гореизложено, съдът намира наложеното дисциплинарно наказание „забележка“ за незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено, заедно с атакуваната заповед.

С оглед изложеното, щом крайните правни изводи на двете инстанции съвпадат, въззивната жалба се явява неоснователна. Атакуваният съдебен акт следва да бъде потвърден, като правилен и законосъобразен.

С оглед изхода на процеса, районният съд правилно е присъдил на ищеца сторените пред първата инстанция разноски /чл.78, ал.1 от ГПК/ и е осъдил ответника

да заплати по сметка на съда дължимата държавна такса /чл.78, ал.6 от ГПК/.

Отговорността за разноси за въззивното производство, с оглед изхода на процеса, следва да се възложи на въззивника, като той следва да понесе своите така, както са направени и да заплати на въззиваемия сторените от него разноси за заплатено адвокатско възнаграждение в доказания размер от 710лв.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло първоинстанционно Решение №807/18.10.2022г., постановено по гр.д.№1788/2022г. на Сливенски районен съд.

ОСЪЖДА „Общинска охрана и СОТ – Сливен“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Сливен, бул. „Цар Освободител“ №1 да заплати на Д. Ж. И. с ЕГН ***** от гр. Сливен, ул. „Е.Б.“ *-**-** сумата от 710лв., представляваща направени пред въззивната инстанция разноси.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____